

Стало відомо про загибель двадцяти семи захисників з Вінниччини

Юлія Ковалишена

2 червня 2024, 09:00 АА

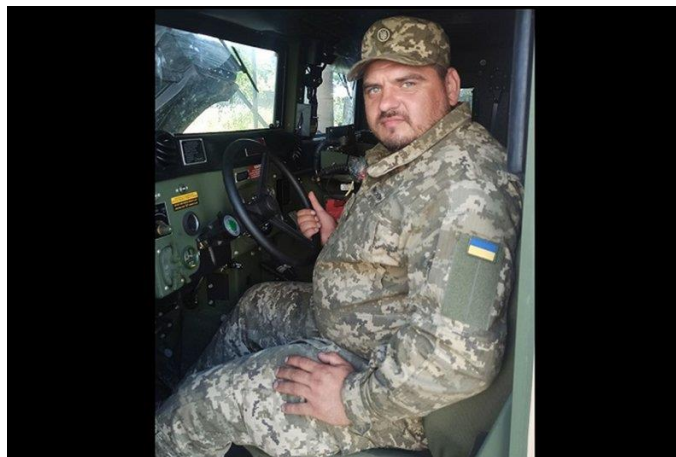
За тиждень, з 26 травня по 1 червня, стало відомо про загибель 27 захисників з [Вінниччини](#). Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким захисників, які полягли за Україну. Вічна пам'ять героям!

Василь Войтович

Народився Василь Войтович 23 грудня 1988 року у багатодітній родині в с.Павлівці, він був наймолодшим серед сестер і брата. Навчався у місцевій школі, потім у Гушинецькому ВПУ №32.

До початку повномасштабної війни працював на різних роботах у столиці. А коли РФ напала на Україну – відразу пішов добровольцем у військо, хоча за станом здоров'я був звільнений від строкової служби. З 15 березня 2022 року боронив Україну на фронті.

У захисника залишилися 4 дітей, 2 сестри, брат, який нині також зі зброєю у руках захищає рідну землю.

Василь Войтович. Facebook

Василь Вітюк

Вітюк Василь Іванович добровільно став у лави оборонців України у перші дні повномасштабного вторгнення. Був стрільцем-гранатометником у 120-й бригаді територіальної оборони ЗСУ.

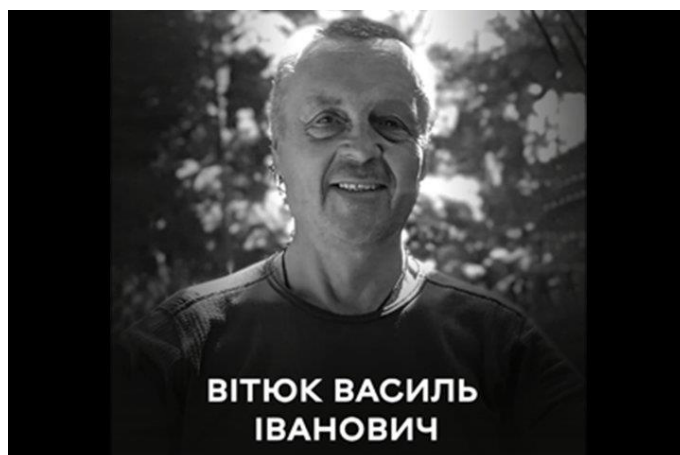
Разом із побратимами пройшов бої під Куп'янськом та Бахмутом. Загинув воїн 17 травня. Снайперська куля наздогнала його поблизу села Стариця Чугуївського району Харківської області. Захиснику було 58 років... Вдома на нього чекали дружина та троє дітей.

Про це [повідомили](#) на сторінці Вінницької міської ради.

Народився Василь Вітюк 1 січня 1966 року у с. Тростянець Тиврівського району Вінницької області. Після школи навчався у Миколаївському вищому професійному училищі суднобудування, а по його закінченні, уклав контракт із армією. Довгий час проходив службу у званні прапорщика у різних регіонах тоді ще радянського союзу. А

повернувшись до цивільного життя, зупинився у Вінниці. До повномасштабної війни працював на підприємстві у Літинському районі.

"Батько був душею нашої сім'ї. Чуйним, добрим, найкращим. Він нас усіх тримав та оберігав і саме заради нас пішов воювати...", – розповідає донька загиблого Героя Олеся.

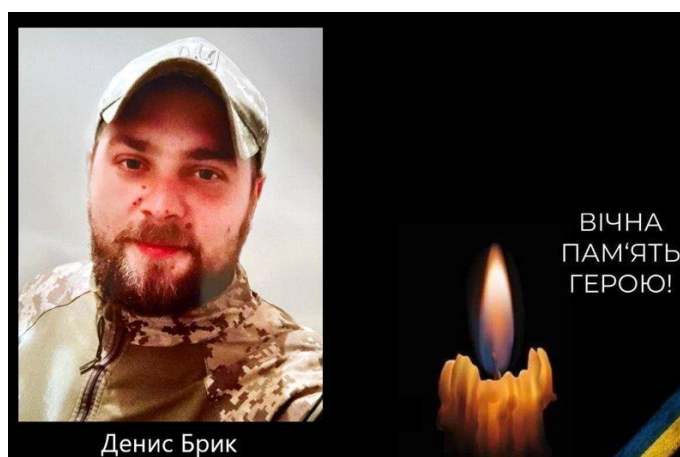

Василь Вітюк. Вінницька міська рада

Денис Брик

29-річний Денис Брик загинув 18 травня на Запорізькому напрямку. Він – випускник ліцею №3, закінчив Жмеринське ВПУ, працював на залізниці провідником, а згодом – на елеваторі "Кусто Агро".

В січні 2023 року став на захист держави у складі 118 ОМБР. За відповідальність, відвагу та героїзм молодший сержант Денис Брик був призначений на посаду командира відділення. Повідомили у [дописі](#) Жмеринської міської ради.

Денис Брик. Жмеринська міськрада

Олександр Кирилюк

Олександр Кирилюк — житель села Красносілка, що на Вінниччині, загинув 12 травня 2024 року при виконанні бойових завдань в н.п. Спирне, Бахмутського району. Про це [повідомив](#) Бершадський міський голова Віталій Драган.

Олександр Кирилюк. Віталій Драган

Богдан Сікора

Захищаючи Батьківщину загинув Сікора Богдан Вікторович 1994 р.н. Про це [повідомила](#) голова міста Козятин Тетяна Єрмолаєва.

Сергій Хрищенко

Захищаючи Батьківщину загинув Хрищенко Сергій Васильович 1976 р.н. Про це [повідомила](#) голова міста Козятин Тетяна Єрмолаєва

Богдан Сікора та Сергій Хрищенко. Тетяна Єрмолаєва

Олександр Качалка

Качалка Олександр Миколайович родом із села Обідне Вороновицької ОТГ. Захисник був молодшим сержантом, водієм взводу протитанкових ракетних комплексів 1 стрілецького батальйону військової частини А2573, прирядженим до 81 десантно-штурмової бригади.

Виконуючи бойове завдання, пов'язане із захистом нашої Батьківщини, потрапив під скидання ворожим БПЛА у районі оборони населеного пункту Білогорівка Луганської області.

Олександр Качалка . Вороновицька ОТГ

Юрій Заремба

20 травня 2024 року під час виконання бойового завдання на Донеччині [загинув](#) Заремба Юрій Васильович, 03 грудня 1985 р.н., житель м. Іллінці

Юрій Заремба. Іллінецька міська територіальна громада

Руслан Кіпоренко

Руслан Іванович Кіпоренко народився 03.01.1973 року в с. Бондурі. Закінчив місцеву сільську школу. Пройшов строкову військову службу. Працював в СФГ "Фортуна".

З перших днів повномасштабного вторгнення мобілізувався добровольцем. Службу проходив старшим солдатом, навідником мінометного взводу мінометної батареї у в/ч А 7334 168 батальйону 120 бригади територіальної оборони.

Відданий військовій присязі, мужньо виконавши військовий обов'язок, в бою за нашу Батьківщину 18.05.2024 р. в районі н.п. Калинове Покровського району Донецької області життя Захисника трагічно обірвалося. В Руслана Івановича залишилася дружина та два сини.

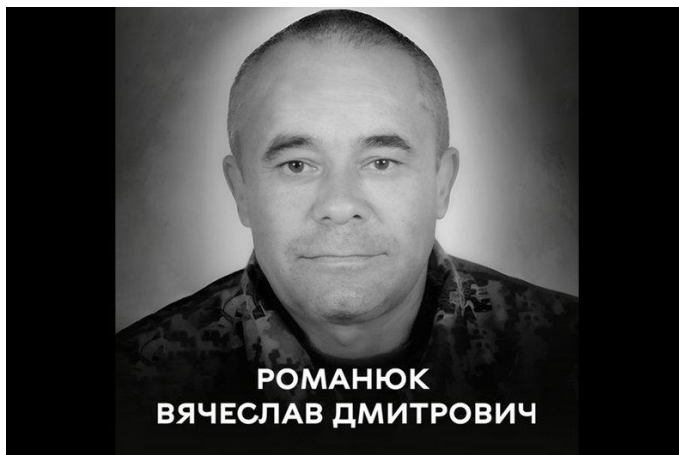
Руслан Кіпоренко. Facebook

Вячеслав Романюк

Вячеслав Романюк мобілізувався до війська навесні 2022 року. Боровив Україну у складі 111-ї окремої бригади територіальної оборони. Виконував військові завдання у точках зіткнен, таких як Лиман, Лисичанськ... Свій останній бій Вячеслав прийняв 21 травня на донецькому напрямку. Життя воїна обірвалося у 55 років...

Вячеслав Романюк народився 26 липня 1968 року у селі Воробіївка Немирівського району Вінницької області, де й зростав та навчався. Свій же професійний шлях вирішив поєднати із водійською справою. Після закінчення автошколи влаштувався на роботу у Вінниці. Довгий час працював у автобусному парку, а згодом у приватній компанії з пасажирських перевезень.

"Батько все своє життя присвятив водійській справі. Він дуже любив автомобілі та ще більше – людей. Був дуже добрим. Усім допомагав, усіх підтримував, – розповідає донька полеглого воїна Тетяна. – Він був найкращим батьком, чоловіком, дідусем, другом. Взірцем та прикладом в усьому".

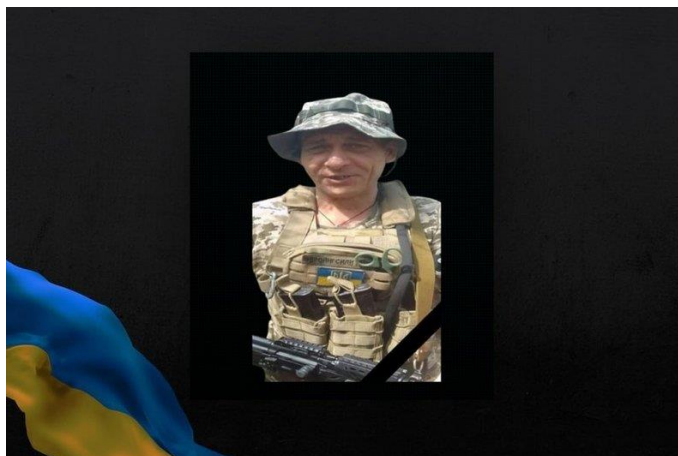

**РОМАНЮК
ВЯЧЕСЛАВ ДМИТРОВИЧ**

Вячеслав Романюк. Вінницька міська рада

Олексій Скрипар

Скрипар Олексій Михайлович, 1979 р.н., був жителем села Цибулівка (Ободівської сільської територіальної громади). Служив майстром-гранатометником відділення технічного обслуговування бронетанкової техніки взводу технічного забезпечення танкового батальйону військової частини А0666. Його життя обірвалося 21 травня 2024 року в с. Олександро-Калинове, Краматорського району, Донецької області.

Олексій Скрипар. Тростянецька селищна територіальна громада

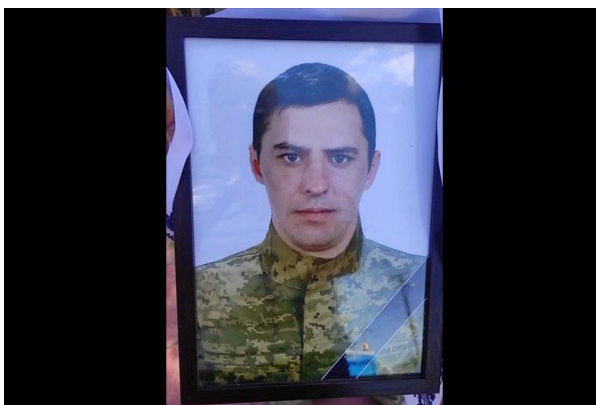
Олександр Куропатва

У травні стало відомо про загибель жителя села Кіблич – Олександра Анатолійовича Куропатви, 19.04.1983 року народження.

Про його долю тривалий час не було відомо – чоловіка вважали безвісти зниклим за особливих обставин. Через десять місяців після загибелі його тіло ідентифікували. Виявилося, що Олександр загинув ще у липні 2023 в запеклих боях на Донеччині.

Олександр Анатолійович пройшов навчання у Великобританії, повернувся і продовжив боротьбу за рідну землю в складі 35 бригади морської піхоти. Службу проходив на посаді матроса, навідника десантно-штурмового відділення, десантно-штурмового взводу, десантно-штурмової роти, батальйону морської піхоти військової частини А0216.

Життя воїна обірвалося під час виконання бойового завдання неподалік Авдіївки Покровського району Донецької області. Поховали захисника на кладовищі у с. Кіблич на Алеї Слави. Йому було 40 років.

Олександр Куропатва. Гайсинська міська рада

Валерій Гулик

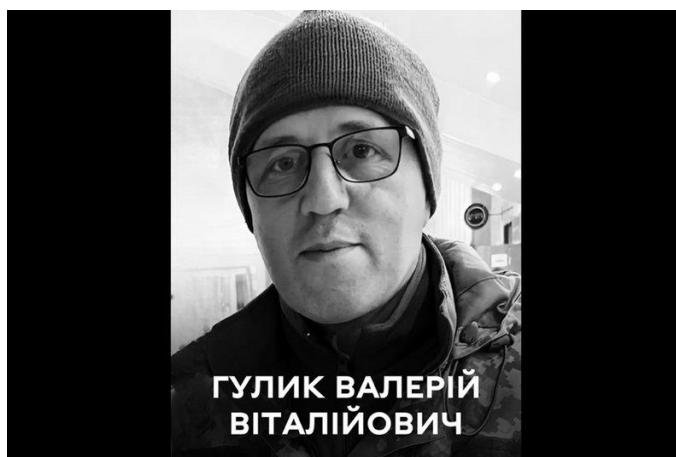
Гулик Валерій Віталійович долучився до Збройних Сил України із першого дня повномасштабного російського вторгнення. Був сапером у 120-й бригаді територіальної оборони із позивним "Сивий". Брав участь у виконанні військових завдань, зокрема під Бахмутом, Часовим Яром, облаштуванні мінно-вибухових загороджень на прикордонних територіях.

Загинув у бою 24 травня поблизу міста Волноваха Донецької області. Серце воїна припинило битися у 52 роки... У нього залишилась дружина та дві донечки.

Валерій Гулик народився 11 квітня 1972 року у Шаргороді. Після закінчення школи здобув вищу освіту у Львівському торговельно-економічному університеті. Працював на посадах провідного, головного казначея в органах державного казначейства у Шаргородському районі Вінницької області, начальника відділу, заступника начальника управління Головного управління Державного казначейства України у Вінницькій області.

З 1 жовтня 2008 року перейшов працювати до Територіального управління Рахункової палати у м. Вінниця, де зарекомендував себе сумлінним та відповідальним працівником. Надійним колегою та другом.

"Про свій намір захищати Україну він нікому з нас не повідомив. Просто інакше не міг. – розповідає донька полеглого героя Марина. – Батько був доброю, світлою людиною з відкритою і чистою душею. У нього ніколи не було нехороших людей. Він всіх розумів, всім співчував і ніколи не засуджував. Допомігав кожному, хто потребував підтримки. Просто вмів любити людей і не ображатися на них. Був люблячим чоловіком та батьком...".

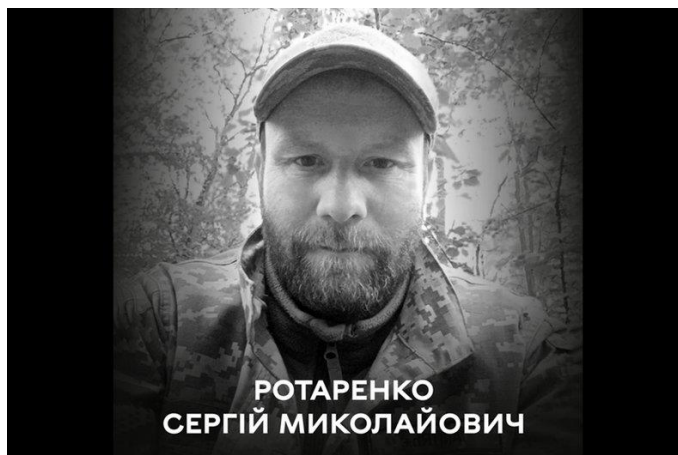
Валерій Гулик. Вінницька міська рада

Сергій Ротаренко

Ротаренко Сергій Миколайович став на захист України у березні 2024 року. У складі 25-го окремого десантно-штурмового батальйону брав участь у боях на Донеччині. Життя воїна обірвалося 24 травня під час виконання військового завдання поблизу села Яснобродівка Покровського району. Йому було 37 років... Вдома на Сергія чекали батьки, дружина та маленька донечка.

Народився Сергій Ротаренко 12 серпня 1986 року у місті Кам'янка. Був єдиною дитиною у родині, тож батьки вкладали у сина всю турботу та любов. Після школи закінчив Тираспольський технікум інформатики та права за спеціальністю бухгалтерський облік. Але за фахом не працював, бо завжди його приваблювали дорога та кермо, розповідають рідні. У 2007 році Сергій переїхав до Вінниці, де згодом прийняв українське громадянство та за покликом серця влаштувався на роботу водієм-далекобійником.

"Сергій постійно захоплювався неймовірними краєвидами і казав, що наша Україна – дивовижна. Він був людиною з великої літери, завжди йшов на допомогу, коли оточуючі цього потребували, – розповідає дружина полеглого Героя Лілія. – У нас була дружна сім'я, в якій ми одне одного називали «Сонечко». А 9 років тому, в нашій родині з'явилося іще одне – найкраща і найдорожча донечка. Ми стільки планів будували. Адже, здавалося, що все ще попереду..."

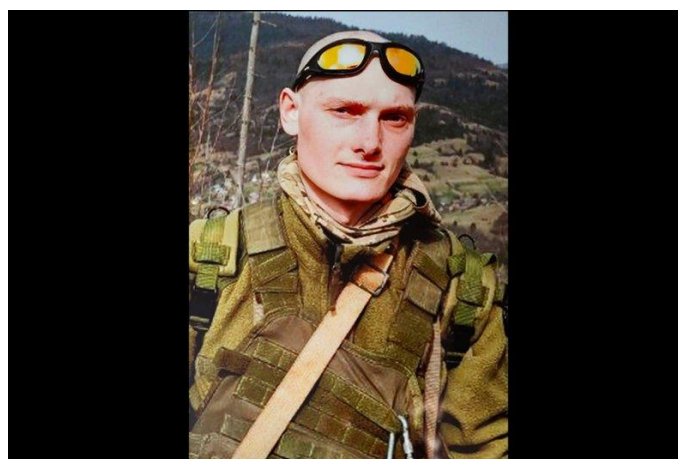

Сергій Ротаренко. Вінницька міська рада

Владислав Гераскевич

Гераскевич Владислав Павлович народився 17 квітня 1997 року у Вінниці. У 2003 році пішов до 1 класу Марківської початкової школи. У 2007 до Тростянецької середньої школи. Згодом вступив до Вороновицького Професійно-технічного училища №14, де здобув спеціальність зварювальника.

13 березня 2022 року разом з батьком пішов добровольцем на захист України та був зарахований до лав ЗСУ. Владислав був стрільцем відділення охорони взводу охорони роти 6 батальйону охорони військової частини А1231. Прикомандирований до 35 окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського. Був задіяний в бойових діях с. Кринки Херсонської області, де отримав контузію та хімічне отруєння. Загинув 23 травня у населеному пункті Суворе, Миколаївської області.

Владислав Гераскевич. Олександр Ковінько

Сергій Буров

Народився Сергій Олександрович 18 серпня 1983 року в м. Запоріжжя. Своє дитинство, підліткові роки та будучи дорослим Сергій Олександрович часто приїздив до бабусі та дідуся в село Рахнівка, де в нього було багато друзів і він вважав себе рахнівчанином.

Після закінчення школи 2001 році в місті Миколаїв, Сергій Олександрович поступив на навчання в Академію Внутрішніх Справ України в м. Київ. Через 2 роки він прийняв рішення перевестись на заочне навчання і пішов служити до лав Збройних Сил України.

Після закінчення служби в лавах ЗСУ продовжив заочне навчання в Академії та пішов працювати. В 2006 році у Сергія з'явилася сім'я. В шлюбі в нього народились донька та син. Сергій був гарним чоловіком та добрим батьком.

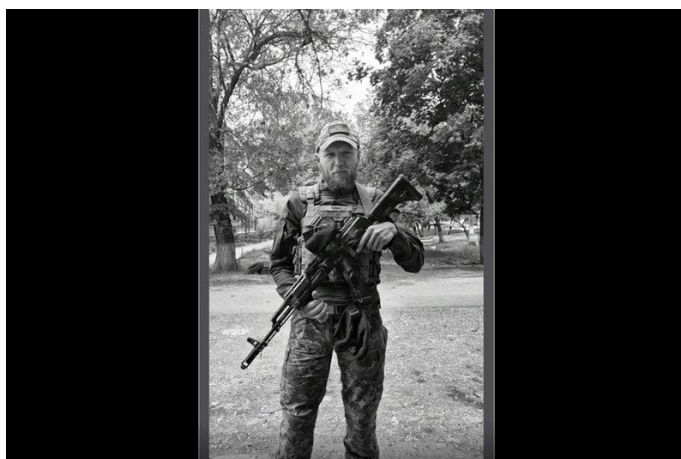
В 2021 році з метою підвищення кваліфікації та навчання він виїхав до Німеччини, де перебував до початку повномасштабного вторгнення російської агресії в Україні. Сергій Олександрович відразу прийняв рішення повернутися в Україну та стати на її захист.

В перших числах березня 2022 року Сергій Олександрович приїхав до м. Миколаїв, де був прийнятий на посаду навідника мінометного взводу мінометної батареї 1 десантно-штурмового батальйону. З березень по травень 2022 року він був учасником бойових дій при захисті м. Миколаїв.

На початку травня 2022 року його військовий підрозділ був переведений на захист північного напрямку, а саме м. Лимани Донецької області. По прибуттю в м. Лимани його призначили в мінометний підрозділ.

24 травня 2022 року у зв'язку з відступом основних сил ЗСУ з м. Лимани, була потреба в прикритті відходу. Для цього була сформована група добровольців з 12 солдат, командиром яких був призначений Сергій Олександрович. 25 травня 2022 року під час нерівного бою з переважними силами ворога він та його група загинули.

30 травня 2022 року проводжали в останню дорогу нашого захисника та поховали на кладовищі с. Рахнівка.

Сергій Буров. Facebook

Анатолій Годзішевський

Анатолій Годзішевський захищав свободу і незалежність України ще з 2014 року, користувався повагою у побратимів з 120-ї бригади 172 батальйону.

Загинув оборонець внаслідок артилерійського обстрілу у населеному пункті Стариця Вовчанської міської територіальної громади Чугуївської району на Харківщині 23 травня, отримавши поранення, несумісні з життям. Йому було 42 роки.

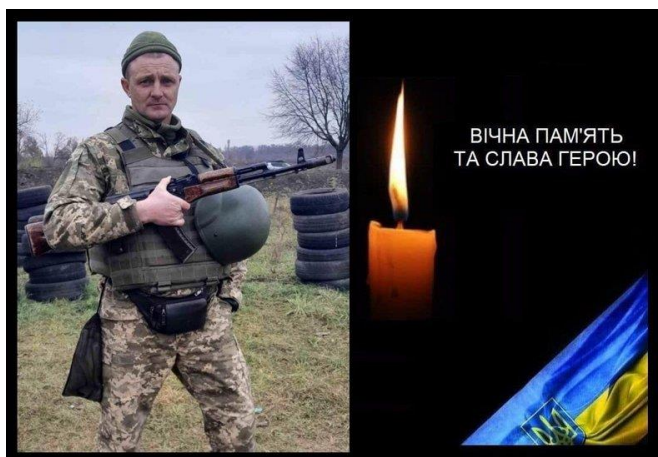

Анатолій Годзішевський. Facebook

Олег Квіта

Олег Квіта народився у селі Жуківцях Жмеринської міської територіальної громади. Був водієм аеромобільного батальйону. До повномасштабної війни чоловік працював столяром на Жмеринському вагоно-ремонтному заводі, а згодом у Києві.

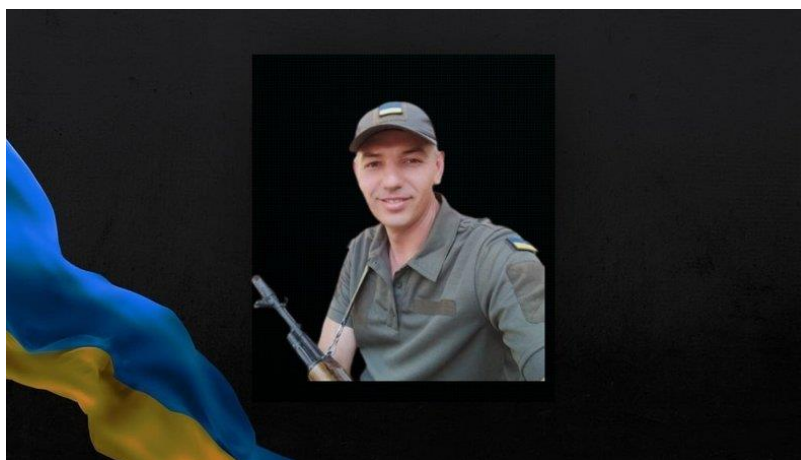
Загинув 24 травня у населеному пункті Нетайлове Покровського району на Донеччині. Йому було 40 років.

Олег Квіта. Facebook

Сергій Островський

Островський Сергій В'ячеславович – мешканець Ободівської громади. Загинув на Донеччині 27 травня. Солдат був гранатометником гірсько-штурмової роти.

Сергій Островський. Facebook

Ігор Скапровський

22 травня обірвалося життя Ігоря Анатолійовича Скапровського з с. Северинівка, військовослужбовця, учасника АТО, Революції Гідності. Ігор Анатолійович в перші дні пішов добровольцем на війну.

Старший сержант Ігор Скапровський служив у 110 окремій механізованій бригаді, був важко поранений під Авдіївкою.

Ігор Скапровський. Facebook

Олег Кофан

Олег Кофан загинув поблизу населеного пункту Солодке Донецької області 6 квітня 2022 року. Він був солдатом військової частини 3008 Національної гвардії України і понад два роки вважався безвісти зниклим.

Олег Кофан. Барська міська рада

Роман Рудик

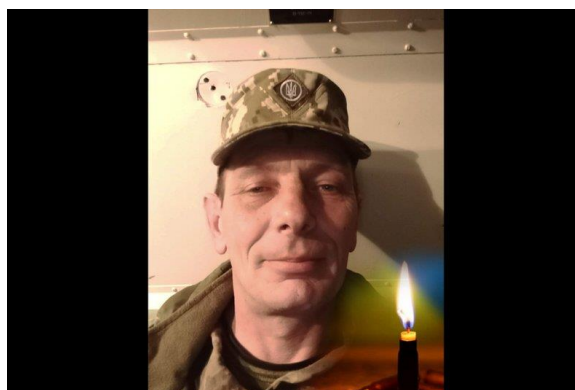
16 квітня 2022 року від важких поранень, перебуваючи в полоні, загинув командир парашутно-десантного взводу, старший лейтенант військової служби за контрактом, наш земляк Рудик Роман Васильович, 1998 року народження.

Роман Рудик. Facebook

Тарас Пришва

Пришва Тарас Віталійович, 1976 року народження — житель смт. Крижопіль. Служив номером обслуги зенітного ракетного відділення зенітного ракетного взводу механізованого батальйону. Загинув 25 травня 2024 року внаслідок мінометного обстрілу біля населеного пункту Архангельське Покровського району Донецької області.

Тарас

Пришва. Facebook

Валерій Побуранний

Молодший сержант Валерій Побуранний житель с-ща Піщанка, 25.05.1970 року народження. Служив водієм автомобільного відділення самохідного артилерійського взводу самохідної артилерійської батареї гаубічного самохідно – артилерійського дивізіону. Загинув внаслідок російської атаки 26 травня 2024 року в Харківській області.

Валерій Побуранний. Facebook

Олександр Щebetюк

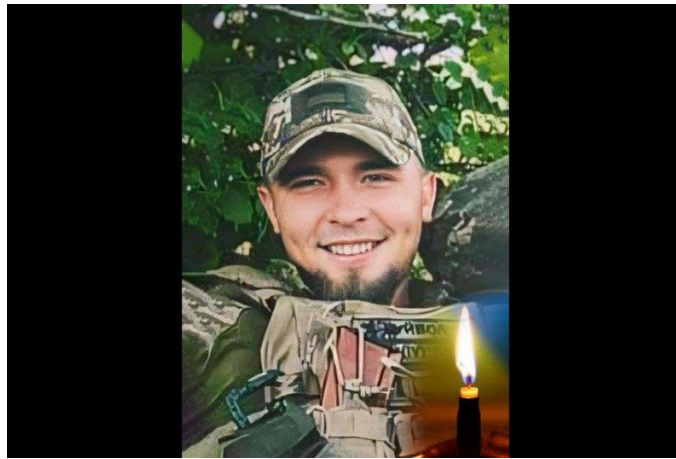
Солдат Щebetюк Олександр Володимирович, 1972 р.н., був жителем с. Терешки.

Олександр Щebetюк. Facebook

Олег Федорович

Федорович Олег Михайлович, 16 липня 2001 року народження, був жителем с.Рахни-Лісові. Служив розвідником-навідником 2 розвідувального відділення розвідувального взводу. Загинув 28 травня 2024 року під час бойових дій біля населеного пункту Макарівка Волноваського району Донецької області.

Олег Федорович. Facebook

Руслан Мартинюк

Руслан Мартинюк став на захист незалежності та суверенітету Батьківщини у 2014-2015 рр., пройшовши бойовий вишкіл в АТО. А з початком повномасштабного вторгнення знову повернувся до війська.

У званні головного сержанта служив у лавах 110-ї окремої механізованої бригади імені генерал-хорунжого Марка Безручка. Опікувався своїми підлеглими та роботою релейної станції, що забезпечує стійкий зв'язок між підрозділами. Останній свій бій прийняв 27 травня поблизу селища Очеретине Покровського району Донецької області. Життя воїна обірвалося у 53 роки...

За вагомий внесок в оборону України Руслан Мартинюк у 2023 році був нагороджений нагрудним знаком "Хрест Військова честь".

Народився Руслан Мартинюк 20 квітня 1971 року у Вінниці. Після навчання у 12-й загальноосвітній школі закінчив тоді ще Вінницький політехнічний технікум за спеціальністю "Електрик". Однак, свій професійний шлях пов'язав із промисловим альпінізмом, мав також і власний бізнес. Разом із дружиною виховав двох дітей, встиг до великої війни потримати на руках й першого онука.

"Батько захоплювався спортом, полюбляв гострі відчуття, звідси і промисловий альпінізм. А також був справжнім патріотом. Не ховався за спинами й не тікав від відповідальності. На війні, передусім, турбувався про молодших побратимів, які не мали ще такого досвіду. Коли необхідно, надавав і першу медичну допомогу, – розповідає син полеглого Героя Дмитро. – Він пішов боронити Батьківщину з великою вірою у її світле майбутнє та заради життя дітей..."

Руслан
Мартинюк. Facebook